

БЕОГРАД – Реис ул улема Исламске заједнице Србије Адем Зилкић изјавио је, поводом писања стране штампе о „пресељењу” радикалне исламске сцене из БиХ и Беча у Санџак, да је у тој области уочљиво присуство људи који ислам практикују другачије него што налажу правила Исламске заједнице.

Зилкић сматра да то није добро и указује да је последица како постојећег нејединства у исламској заједници, тако и превише толерантног односа према деловању појединих невладиних организација.

Аустријски „Пресе” објавио је јуче да је деловање босанских власти против муслиманских екстремиста допринело да је Босна и Херцеговина изгубила на значају као центар за милитантне вехабије, па се екстремна исламистичка сцена из Аустрије сели у Санџак.

Припадници вехабијског покрета, који себе сматрају јединим наследницима „изворног ислама, препознатљиви су по својој спољашности - дугим брадама, кратким брковима, скраћеним панталонама и кошуљама без крагни.

Они не признају државне законе, већ искључиво шеријатско право и не прихватају никог ко није из њихове заједнице.

„Немам поузданих информација колико је тих људи из Босне прешло у Србију. Али, у сваком случају то није добро”, казао је Зилкић Танјугу.

Реис ул улема каже да ти људи користе правни вакуум у нерегулисаном односу унутар исламске заједнице као „погодно тле” за своје активности и тако ће, додао је, бити све док држава не одлучи која од две опције те верске заједнице има капацитет да се активније укључи и делује и по том питању.

„Држава не би смела у том случају да примени било какву репресију, или било каква неконвенционална средства”, указује врховни поглавар, али истиче да су ислам, као

религија, а тиме и Исламска заједница, против сваког облика екстремизма.

Он тврди да би јасним одређивањем према једној од опција исламске заједнице држава „тај врућ кромпир“ дала исламској заједници која би сасвим логично требало да се бави тим питањем, јер је оно, пре свега, верско.

Службе безбедности „из разумљивих разлога“ нису желеле да коментаришу писање бечког дневника.

На коментарисање овог питања нису били спремни ни бошњачки министри у Влади Србије Сулејман Угљанин и Расим Љајић, као ни санџачки муфтија Муамер Зукорлић.

Зукорлић предводи другу опцију унутар исламске заједнице која делује у Србији, а која духовно и организационо припада Исламској заједници БиХ и рес ул улему Мустафу Церића признаје за јединог врховног поглавара.

Писање аустријског дневника се, међутим, поклапа са недавном изјавом шефа израелске дипломатије Авигдора Либермана који је рекао да Ал Каида и друге исламистичке екстремне групе покушавају да успоставе базе на Балкану.

Познаваоци прилика имају различите ставове о писању бечког дневника, али се слажу да је у једном тренутку Србији претила опасност од ширења вехабизма, посебно у Санџаку када је 2007. године ухапшена једна група припадника тог покрета.

Професор београдског Факултета за безбедност Дарко Трифуновић сматра да радикални исламисти све чешће покушавају да се са подручја БИХ пребаце у Санџак како би, како је рекао, становништво тог дела Србије придобило за нелегалне активности - криминал и тероризам, усмерен и ка европским државама.

Он наводи и да је неопходно, како би се ограничио и у што већој мери спречио

радикални исламски екстремизам, донети одговарајућа законска решења према којима би такве активности биле строго забрањене и санкционисане.

Трифуновић је Танјугу рекао да се таквим законским решењима не би смело утицати на верска опредељења Бошњака већ би она требало да допринесу бољем спречавању ширења криминалних и терористичких активности.

Његов колега, професор Зоран Драгишић не верује наводима „Пресеа”, заправо указује да су миграције вехабија уобичајена појава.

„Треба имати у виду да вехабијска заједница на целом простору Балкана функционише као целина - и у Босни, и на Санџаку и у Македонији и на Косову тако да су та померања - миграције нешто што је карактеристично за њих”, казао је Драгишић Танјугу.

Он тврди да је број вехабија на том подручју значајно смањен, посебно након полицијских акција и, чак, отворених сукоба пре пар година.

Драгишић не искључује могућност да они у Санџак долазе због „окупљања, предавања или манифестација”, али он каже Санџак не види као „комфорно подручје” на коме радикални верски покрети могу нормално да функционишу.

Он дозвољава могућност да се радикални исламизам појави на Балкану, али да ли ће до тога доћи зависи, каже, од различитих политичких околности.

(Танјуг)